

MARIJAN KOŠČAK, dipl. ing. građ. (1923. – 2007.)

Izenada nas je 7. siječnja 2007. zauvijek napustio Marijan Koščak, dipl. ing. građ., ugledan inženjer, projektant i nastavnik te svojevrsni i stalni poučavatelj svojih kolega u radnom okruženju. Nekoliko dana poslije na tužnom se oproštaju od dragog rođaka i prijatelja okupila ožalošćena obitelj i rodbina te prijatelji, štovatelji i brojni znanci. Okupili su se da bi svojom nazočnošću iskazali čast uspomeni na čovjeka čiji je odlazak ostavio tugu u srcima najbližih, ali i osjećaj poštovanja i zahvalnosti u onih što su imali sreće s njim dulje radili ili mu bili učenici te s njim surađivali ili prijateljevali.

Ovakvi su napisi prava prigoda za kratak osvrt na pokojnikov životni put i djelo, ali ujedno i prilika da se pritom posebno ocrti i istakne ono po čemu je Marijan Koščak bio doista jedinstven i poseban i to ne samo među kolegama iz svoga naraštaja. Valja reći da je pripadao generaciji koja je studirala u teškim ratnim godinama Drugoga svjetskog rata, ali i da mu je prvih desetak godina njegova radnog vijeka nakon ratnih godina proteklo u iznimno teškim uvjetima. Njegova je iznimnost bila u tome što je mladim inženjerima, koje je nesebično uvodio u tajne umijeća projektiranja mostova, ostavljao punu slobodu da se razvijaju do granica koje su bile određene samo vlastitim trudom i darovitošću. To je u ono doba zaista bila prava novina, ali su i danas su iznimno rijetki nadređeni koji se drže takvog načela. Posebno je jedinstven bio i po širini osobne kulture i raznovrsnosti vlastitih zanimanja, a u tome je ne samo znatno natkriljivao svoje kolege po struci, nego je često znao zadiviti i one koji su tu širinu baštinili naobrazbom i redovitim radom. A posjedovao je nenadmašni dar za duhovito pripovijedanje o zgodama iz života poznatih kolega ili ljudi iz javnog života i taj ga je dar činio nadaleko poznatim i rado viđenim i dobrodošlim u mnogim i raznolikim društvima.

Marijan Koščak rođen je 31. ožujka 1923. u Zagrebu, gdje završio osnovno i srednje obrazovanje. Blistavo školovanje prekinulo je opće novačenje sveučilišta-

raca 1943. godine pa je bio prisiljen nastaviti studij uz redovit rad i nakon okončanja ratnih zbivanja. Diplomirao je 1951. godine i odmah se potom zaposlio u građevinskom poduzeću *Viadukt* gdje je radio i tijekom studentskih dana. No nakon samo godinu dana, na poziv prof. Krune Tonkovića, prešao je u *Inženjerski projektni zavod (IPZ)*. Krajem pedesetih godina prošlog stoljeća zaposlio se na Građevinskom odjelu Arhitektonsko-građevinsko-geodetskog fakulteta, gdje je bio stalni asistent u Zavodu za drvene i masivne mostove. Ujedno je bio i honorarni asistent iz Građevne statike na Arhitektonskom odsjeku AGG fakulteta.

U sklopu Tehničke pomoći 1961. godine otišao je u Kabul, gdje je radio kao savjetodavni ekspert za ceste i mostove u Ministarstvu javnih radova Kraljevine Afganistan. Nakon dvije se godine rada ponovno vratio u *IPZ*, ali je već početkom 1965. godine otišao s poduzećem *Geotehnika* na gradilište velike termoelektre u Erlangenu kod Nürnberga. Na tom je poslu radio pune tri godine. Slijedio je povratak u zemlju i zapošljavanje u Institutu građevinarstva Hrvatske (IGH), gdje je preuzeo vođenje novoosnovanoga Odsjeka za mostove. Tu je, uz već spomenuto uvođenje mladih kolega u tajne umijeća projektiranja, zdušno i nesebično poticao mlade stručnjake na

znanstveno usavršavanje i na pisanje znanstvenih i stručnih članaka, što je u ono doba zahtijevalo znatan trud i umijeće. Zahvaljujući upravo njemu Odsjek za mostove je uvjerljivo prednjačio u IGH-u s brojem nositelja znanstvenih i nastavnih zvanja. Šest je posljednjih radnih godina koordinirao međunarodnu znanstvenu suradnju u IGH-u koji se već tada s fakultetima bio udružio u Građevinski institut (GI). Ujedno je bio i suradnik Republičkog zavoda za tehničku pomoć. Ali i nakon umirovljenja otišao je 1989. u Frankfurt gdje je radio na dogradnji jedne od hala u zračnoj luci, a poslije i na projektiranju mostova u sklopu osuvremenjivanja brze gradske željeznice ponovno ujedinjenoga grada Berlina.

Bio je osobito djelatna i u strukovnim udrugama. U svezi s tim valja istaknuti da je bio "duša" organizacijskoga odbora Prvoga sabora građevinskih konstruktora Jugoslavije, koji je 1953. održan u Zagrebu. U Društvu građevinskih inženjera Zagreba proglašen je zaslužnim i počasnim članom, a bio je i predsjednik Društva građevinskih konstruktora Hrvatske te dopredsjednik toga društva na saveznoj razini. Imao je zapaženu ulogu i u uređivanju brojnih glasila jer je kao pravi poliglot koji je vrlo dobro znao engleski, francuski, njemački i talijanski jezik mnogo i često prevodio. Nije prevodio samo znanstvene i stručne članke objavljujivane u svjetskim stručnim glasilima, već i brojna predavanja te stručna izlaganja na skupovima.

Kao što se vidi, radni je vijek Marijana Koščaka, dipl. ing. građ., bio iznimno bogat i raznovrstan. Ali važno je i to da se može jednostavno reći da je bio dobar i nesebičan čovjek koji je uvijek i u svakom pogledu htio pomoći svojim prijateljima, kolegama i znancima. Njegovim odlaskom hrvatski su mostograditelji izgubili jednog od najuglednijih i najistaknutijih članova te dragoga i odanog prijatelja. Svima će njima, a vjerujem i brojnim drugim prijateljima i poznanicima zauvijek ostati u trajnoj i dragoj uspomeni.

Z. Marić